

— Wij laten het er voor vandaag bij, zeide hij, en streek zich met duim en wijsvinger langs de gladgeschoren kin.

Zij zwegen een oogenblik, alle drie.

— Als je niet oppast, Tonius, berispte de meester dan, kan je al gauw niet meer meê — Sabiene is je vèr voor; wij kunnen niet op je wachten. Zij leert goed, héél goed: dat komt omdat zij niet verzuimt, zooals jij. Bovendien is zij helder van hoofd; zij kan al haast schrijven. Het is jammer dat wij niet vroeger begonnen.

— Ja, antwoordde Tonius: dat is dan wel jammer.... Stoor u maar niet aan mij; ik ben, geloof ik, te oud. Sabiene is nog jonger, en vlug en bevattelijk, zooals u zegt. Maar niet alléén vlug; u weet niet, meester, hoe een lieve, goede vrouw —

Sabiene beduidde hem schis, den zin niet te voleinden. De meester zag haar even aan met zijn bolle, bruine oogen onder rondgebogen wenkbrauwen, en kuchte eenige malen: hm, hm.

— Ik — ik heb niet zooveel plezier in leeren, vervolgde Tonius, wat verward. Als u het goedvindt, meester, dan doe ik maar niet meer meê....

Er kwam een zwijgen.

— Neen, zeide dan Sabiene, en zij nam een pluisje van haar mans Zondagsch pak, — neen, als Tonius het liever niet meer doet, dan moest ik ook maar.... òf wij leeren samen, òf geen van beiden.

— Dat — dat moet je niet doen, Sabiene, riep Tonius uit. Zóó heb ik het niet bedoeld.... Hij schudde het hoofd, zwijgend. Dan klopte hij zijn pijpje leêg tegen de bank, en herhaalde: — Neen, dat moet je niet doen, Sabiene.... Het zou jammer zijn, nietwaar meester, van haar goed verstand?

— Zeker, zeide die: zeker zou het jammer zijn. Maar niet alleen jammer, — dóm zou ik het vinden, als zij nu ophield.

— Maar jij moet ook verder leeren, Tonius, zeide zijn vrouw. Als je lezen kunt in de boeken over den tuinbouw, zal het je wèl te pas komen.

— Juist, bevestigde de meester; zéér juist. Dat zeg ik ook: het zal hem te pas komen.

— Ach, weifelde Tonius; ach, neen — Ik ben liever in den tuin; dat is mijn beroep. Daar is óók veel te leeren. Respect, meester, voor uwe kunde, maar in de tuinen — daar ben ik thuis, precies als u in boeken en papier. Het is alles wel niet zoo geleerd, maar ik weet er toch vàn; van wanneer te zaaien en te oogsten, van wàt regen noodig heeft en wàt zon. Ik —

— Ja, gaf de meester toe, en neep, knikkend, de mondhoeken neêr: dat weet je. Natuurlijk; de practijk versta je, anders was je geen eerste moezenier. Maar een volledig bekwaam vakman, Tonius, heeft weet van wat er staat in de boeken óók. Die kan de planten indeelen in familiën,